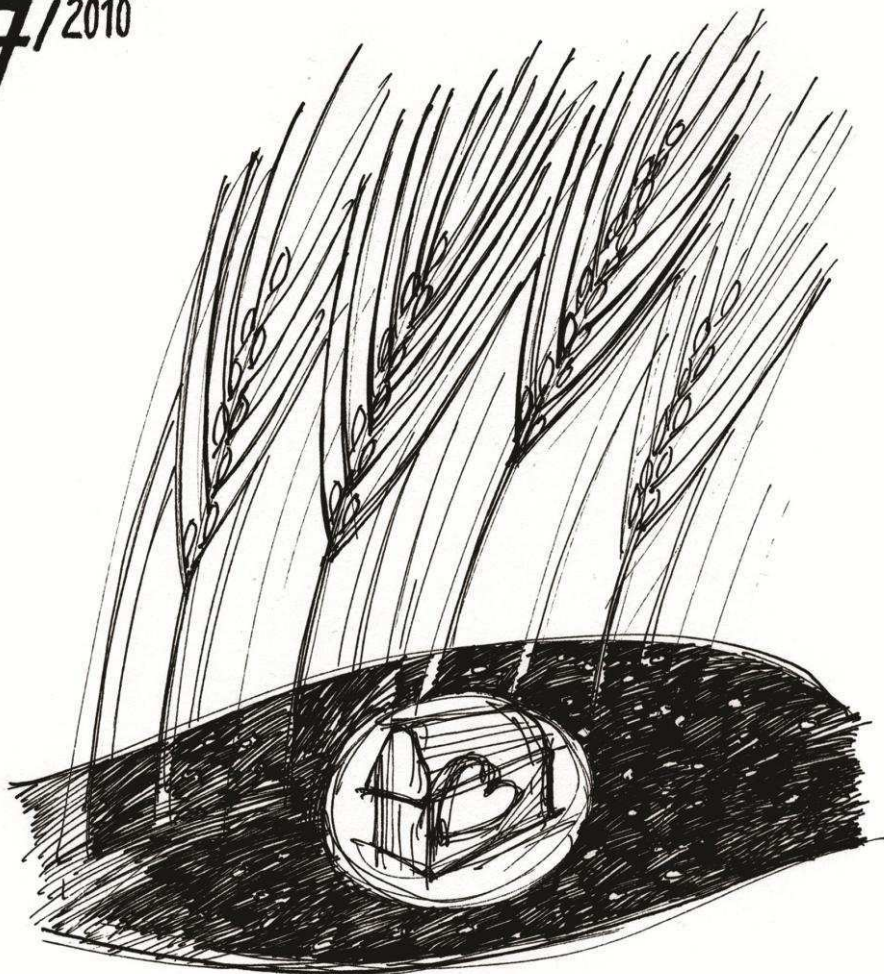


BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' ME'ŠIČ'NIK

7/2010



SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, senior a Olga Tydlitátová, farářka
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera



Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor



Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora
Romana Špačková, farářka
kurátor: Miroslav Maňák, náměstek seniorátního kurátora



Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO



Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2010 (XII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna. ■|*|*|*|■

Prázdninový úvodník

Po předchozím napětí už snad nastává uvolnění.

Už je po agresivních, pomlouvačných a nevěrohodných předvolebních kláních. Lidé byli rozdělováni na pravici a levici, mladé a staré, bohaté a chudé, méně pak už na křesťany a lidi sekulární, ti spíš všichni vplouvají do předešlých škatulek.

Volby dopadly k překvapení mnohých. ČSSD je vyhrála (22,1 %), a současně nevyhrála. Pravicové strany ODS (20,2 %) a nová strana TOP 09 (16,7 %) chtějí vytvořit koalici s další novou stranou Věci veřejné (necelých 10,9 %). Nepochybují, že se nějak dohodnou, vytvoří vládu a vy to budete při čtení úvodníku již vědět. Do parlamentu se ještě dostala KSČM se stabilní voličskou základnou (11,3 %). KDU-ČSL (4,4 %) poprvé ve svých dějinách propadla sítem a tak u nás zmizela z aktivní politiky jediná strana s křesťanským označením.

V této souvislosti chci citovat dva výroky, o kterých jsem přesvědčen, že je třeba je zveřejnit právě nyní. Prvním je citát z knihy Rozhovory s pamětí Jakuba Trojana, str.187: *„Právě ve světle evangelia nám bylo stále zřejmější, že zvláštní odpovědnost nás váže ke slabým členům společnosti, menšinám, k lidem postiženým a vyřazeným.“* Druhým jsou slova Dominika Duky pronesená těsně po volbách: *„Neméně důležité je, aby odpovědnost byla spojována s ohleduplností vůči slabším a potřebným.“*

Čas ukáže, jak se nová vláda dokáže vypořádávat s korupcí, zadlužováním státu, jak vyřeší otázku daní chudých a bohatých, školství (např. školného pro nemajetné), vědy, a jak chápe svou povinnost k postiženým, nemocným, starým. Dořeší i nejasné církevní restituce?

V těchto dnech už opadávají na Moravě a ve Slezsku, a nově i v Čechách více či méně hrůzné periodické povodně. Tak jako předvolební boj rozděluje lidi, třeba i ve sborech, tak povodně zase vzbudily solidaritu lidí, se kterou jsme už ani nepočítali. Zapojila se řada jednotlivců i organizací finanční i fyzickou pomocí, jako např. ADRA, Charita, Člověk v tísni, Český červený kříž, Diakonie, Hasičský záchranný sbor. Opět se k radosti projevilo biblické slovo: *„Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi...plačte s plačícími“* (Ř12,13-15).

V závěsném kalendáři ČCE je na červenec a srpen uvedena řada výročí. Ti, co nemají rádi historii, mohou tento odstaveček přeskočit. 5. července je svátek slovanských věrozvěstů Konstantina a Metoděje a hned nato výročí upálení Mistra Jana Husa. Zápas o Husa je letitý (například u Pekaře a Masaryka) a trvá až do dneška. Teď třeba Milan Knížák horuje pro odstranění Husova pomníku na Staroměstském náměstí v Praze. My evangelíci si 9.7. připomínáme Rudolfův majestát z roku 1609. O sto roků dříve se narodil reformátor Jan Calvin a tři dny nato, v roce 1546, zemřel humanista Erasmus Rotterdamský. Koncem července 1509 byl vydán Svatojakubský mandát

k likvidaci Jednoty bratrské a 12. srpna 1474 zemřel její zakladatel Bratr Rehoř, o němž jsme si přečetli v 5. čísle Setkávání.

Toto sedmé číslo Setkávání dostáváte na prázdniny a dovolené, na delší odpočinek než jeden den v týdnu, který není ani dnes samozřejmostí.

O prázdninách a dovolených máme možnost se uvolnit, rekreovat (dnes už není takovou vzácností třeba u moře) a poznávat blízké i vzdálené krajiny. Navštívíme přátele, které jsme dlouho neviděli. Máme možnost poznávat další sbory, třeba s jinými důrazy, a nás navštíví k naší radosti mnozí přátelé a prázdninovní turisté. Přejeme vám všem, dětem, mladým i starším, krásné léto s posilujícím zklidněním a odpočinkem.

Jiří Novák

BYLO

Zvědavcům vstup povolen! - Noc kostelů v brněnských sborech

Proč vlastně otevřít v noci kostely? Copak tu nejsou pro každého i přes den? Žel, nejsou – a zdaleka ne jen proto, že se většina z nich chrání před nenechavci. Návštěva bohoslužeb či jiných církevních setkání je pro většinu „outsiderů“ nepředstavitelná. Noc kostelů jim poskytuje možnost nezávazně nakouknout, prohodit pár slov s místními, nebo třeba poprvé v životě vyslechnout kázání. A dodejme: u evangelických modliteben vůbec zjistit, že se něco takového ve městě nachází.

Noc kostelů se již několik let těší velkému zájmu v sousedním Rakousku, které se stalo inspirací i pro české církve. Zkušenosti z minulého roku, kdy se kostely poprvé otevřely v Brně a v pár dalších městech a přilákaly nečekané množství návštěvníků, povzbudily letos stovky dalších farností prakticky po celé republice, aby se rovněž připojily. Myslím, že nelitovaly: během večera 28. května bylo jen na Brněnsku zaznamenáno 111 000 návštěvnických vstupů. Pokud se nemýlím, jednalo se o zatím největší ekumenickou událost v České republice. Velkorysou propagací stejně jako zprostředkování potřebného „know-how“ zajistila katolická církev i pro ostatní církve.

V Brně otevřely své brány také všechny čtyři evangelické sbory. Nejvíce hostů přirozeně nalákala jedna z dominant města – Červený kostel. Po úvodní ekumenické bohoslužbě se zde rozběhl hudební program prokládaný audiovizuálními pásmy o historii a současném životě brněnských evangelíků. Ačkoli návštěvníci v prostých evangelických modlitebnách patrně neočekávají nič moc k vidění, v Červeném kostele mohli být příjemně překvapeni: byla pro ně přichystána výstava o evangelickém umění toleranční doby a expozice vzácných biblí a modlitebních knih. Kázání na sklonku večera bylo doprovázeno promítáním fotografií, jež aktualizovaly biblický text.

Blahoslavův dům se nachází přece jen trochu stranou od centra, což bylo znát i na počtu návštěvníků. Nicméně organizátoři mohli být spokojeni – své posluchače si našly jak varhanní koncerty, tak i hudební vystoupení mládeže,

k němuž se díky písním promítaným na stěnu mohli hosté přidat. Výstava fotografií přiblížila činnost občanského sdružení Ester. Velký úspěch sklídilo občerstvení, zvláště poté, co se nad Brnem strhla bouřka.

Husovický sbor potvrdil svou pověst centra uměleckých aktivit: kromě hudby nechyběla ani výstava ilustrací Mariky Bumbálkové k biblické knize Jonáš či vystoupení klauna Bilba a Sylvie Krobové. Noc kostelů byla pro Husovické příležitostí pozvat na zdejší festival Husovický dvorek či na bohoslužby v hospodě Desert. V Židenicích zas - kromě varhanních skladeb - zazněly písně v podání místního pěveckého sboru a meditativní modlitby z Taizé. Program doplňovala výstava fotografií.

Nejen skeptičtí pozorovatelé, ale i sami pořadatelé si jistě položili otázku, jaký měla taková akce smysl. Co si lidé z kostelů odnesli? A přijdou ještě někdy (dřív než zase za rok)? Přehnaná očekávání nejsou na místě, avšak už samotný fakt, že se křesťané veřejnosti představili jako slušní lidé, kteří už dávno nevedou křížácké války, je povzbudivý. Doufám, že Noc kostelů zvětšila okruh těch, kdo se sice (zatím) zdráhají stát se aktivními členy církve, avšak nejsou vůči ní zatíženi předsudky a snad s ní i sympatizují.

Ondřej Kolář, psáno pro časopis Český bratr

Noc kostelů 2010 v Brně - Židenicích

Letošní Noc kostelů zasáhla náš židenický kostelík jako přívalová vlna Troubky. Tedy, bez ničivých účinků, ale zhruba se stejnou intenzitou. Když jsme se v lednu k této akci připojovali, neměli jsme ani tušení, v jak velký podnik se rozoste, a ve své malověrnosti jsem prohlašoval, že budu považovat za úspěch, přijde-li se na náš kostel podívat alespoň 20 lidí.

Návštěvníků bylo nakonec nepočítaně. Tedy, napočítali jsme 254, ale žákyni 3. třídy Tereze Tůmové, která v době největšího náporu návštěvníků statečně razítkovala poutnické pasy a návštěvníky sčítala, se počítání místy vymklo kontrole a proto přesný počet bereme s nadhledem.

Zajímavější než počet návštěvníků byly však důvody jejich návštěvy. S lítostí musím zaznamenat, že je většinou nepřilákal program, který jsme připravili. Častým důvodem návštěvy bylo získání razítka do poutnického pasu, ale vůbec nejčastějším důvodem byla zvědavost lidí, z nichž mnozí chodí kolem našeho kostela desítky let, ale nikdy nebyli uvnitř. Prohlíželi si kostel i modlitebnu a často s úžasem hleděli na naši farní zahradu, která se táhne celým vnitroblokem a jako zelený ostrov ticha a klidu se zaskvěla v pátečním slunečném odpoledni. A právě zvědavost na to, co je za stále zavřenými dveřmi, nám hodně napověděla o uzavřenosti našeho sboru a o velkém misijním potenciálu, který má naše nejbližší okolí.

Závěrem děkuji katolíkům brněnské diecéze za perfektní organizaci Noci kostelů 2010. Jejich manažerské vedení se v limitě blížilo dokonalosti. Zároveň děkuji všem křesťanským sborům, farnostem a jiným společenstvím, které se této noci zúčastnily, neboť díky jejich úsilí se zvedla mohutná vlna

zájmu o naše kostely, která zasáhla i náš sbor. Ale o tom už jsem psal na začátku.

Boris Lobo Tančev

SYNOD

Stručný pohled synodála

Od čtvrtka 27. května do neděle 30. května 2010 se konalo 4. zasedání 32. synodu ČCE. Téměř všichni z osmi desítek zástupců seniorátů, synodní rady i teologické fakulty, k tomu na dvacet poradců ze všech možných aktivit církve se sešli u Salvátora k zahajovacím bohoslužbám, při kterých kázal náměstek synodního seniora Pavel Kašpar. A pak už bez okolků procházkou do budovy Českého svazu vědeckotechnických společností na Novotného lávce na úpatí Karlova mostu, a do práce.



Začnu zcela od konce: poslední, v sobotu večer schválený návrh celého zasedání dává za úkol synodní radě (a tím jistě pracovníkům v Ústřední církevní kanceláři) zjistit, zda by bylo možné konat zasedání synodu i jinde než v Praze. Vedle mnohých těžkostí technického rázu (kancelářský servis, noclehy apod.) si však zároveň umím představit laskavější, domácí prostředí k jednání a zejména podstatnější zájem církevní veřejnosti. Osobně tomuto „revolučnímu“ návrhu fandím.

Hlavním tématem letošního zasedání synodu bylo vzdělávání v církvi. Vedle několika referátů připravených na toto téma z různých pohledů a uvedení do povinností a práce oddělení výchovy ÚCK nám byly zevrubně představeny všechny školy Evangelické akademie včetně jejich ředitelů. Po loňské presentaci Diakonie opět velmi užitečné rozhodnutí.

Synod neschválil návrh ke zkrácení lhůty pro rozeslání usnesení, proto zřejmě později než po úředních 30 dnech dostanete do všech sborů odkaz, kde na nových webových stránkách naší církve (<http://www.e-cirkev.cz>) najdete všechna oficiální usnesení synodu. Bývá to tak, že se obvykle nedozvíte, které z návrhů schváleny nebyly. Proto právě o nich krátce poreferuji.

- Nebyla schválena navržená změna Církevního zřízení zavádějící nový kárný a odvolací systém v církvi (nepěkně, nepřesně a zkratkovitě se tomu říká „církevní soud“). Navržená změna CZ nezískala potřebnou dvoutřetinovou většinu, proto se prozatím nebudou v tomto smyslu ani měnit jiné řády. Nadále tedy trvá praxe seniorátních a celocírkevních pastýřských rad s možností odvolání k synodu.
- Nebyla schválena liberalizace personálního fondu. Jedinou možností tedy zůstává zaplatit vyhlášenou výši příspěvku, pro příští rok opět 71.000,- Kč. Nic méně, nic více. Většina k tomu našla dobré důvody.
- Nebyl přijat návrh na možnost „volby na dálku“, tedy korespondenčně. Stávající praxe voleb při sborových shromážděních zůstává.
- Nebylo přijato krácení funkčního období členů staršovstev či seniorátních výborů. Dále je to tedy šest let.
- Synod nezměnil statut Jeronýmovy jednoty v tom smyslu, aby se delegáty JJ mohli stát i nečlenové staršovstev. Pro většinu synodálů je právě slib presbytera podmínkou pro svěření odpovědnosti za finance v církvi.
- Synod vzkazuje, že odmítá rušit nutnost podvojného účetnictví ve sborech. Zároveň vyslechl omluvu SR za neprovedené dřívější rozhodnutí o užívání počítačového programu Xaverius. Co tedy dál?

Všechna další usnesení synodu si přečtete, až budou po schválení zápisů vyhlášena. K obligátnímu balíku účetních, statistických a správních usnesení rád připojím poznámku, že práce na SR a v ÚCK byla během synodu několikrát pochválena, provedené změny kvitovány, a účetnictví církve vykazuje správné a aktuální součty! Jen tak dál, držíme palce!

Byly schváleny nové platové směrnice, pravidla finanční podpory Diakonii, rozdělení celocírkevních repartic (brněnský seniorát 481.000,-) a chystá se nový klíč k jejich rozdělování. Byl přijat upravený Řád diakonické péče, vizitační řád, nové formuláře pro svatební shromáždění i koncepce nemocniční duchovenské péče, doplněn byl dokument „Cesta církve“. Byla zjednodušena pravidla pro evidenci členství v církvi, chystá se nový evidenční dotazník. Dále se má pracovat na novém zpěvníku i nové agendě.

Svou činnost zahajuje precizně připravený Seminář pro církevní hudbu a zpěv pod vedením celocírkevního kantora a o studium je, zdá se, velký zájem! Byla schválena „nepovinná“ varianta programu supervize kazatelů z tříletého grantu Světové luterské federace, nebyl však, ani opakovaně, zvolen navrhovaný koordinátor tohoto projektu.

Synodu bylo představeno pět nově ordinovaných farářek, tři faráři, jáhenka a pět presbyterů. Velmi se z toho radujeme.

Závěrečné synodní zasedání bylo velmi kompetentně vedeno br. Vladimírem Kopeckým, díky jehož přesnosti (přísnosti?) a péči jsme vše stihli, nestalo se, že by se synod dostal do úzkých z jakýchkoli důvodů. Ti, kdo chtěli, pohodlně stihli i zúčastnit se voleb do Parlamentu ČR.

Jediný „neřád“, který je však obecně chápán a omlouván, je naprosto mizivá účast synodálů na 9. jednání zasedání, kterým jsou nedělní bohoslužby ve sboru v Praze – Vinohradech. A tak svědkem kázání br. Andrease Hesse, končího dlouholetého referenta HEKS pro Evropu a přítele naší církve, stejně jako pověření do služby nově zvolené farářky – spirituálky pro EA v Náchodě, sestry Rut Brodské byl jen poloprázdný vinohradský kostel.

Synodálové z našeho seniorátu (O. Titěra, M. Zikmund, J. Řezníčková, V. Zikmund, M. Maňák a M. Dědič) budou jistě ochotni zodpovědět vaše případné dotazy.

Ondřej Titěra

BYLO

Tropický Blažkov (lepší než arktický...)

Po minulém setkání rodin sboru Brno II na Blažkově, kdy jen kvalitní spacáky dokázaly zaručit poklidný spánek a kdy se nejvyhledávanějším místem tábora stal krb, byly tentokrát modlitby za dobré počasí zřejmě obzvláště intenzivní: na pátek 11. června, kdy víkendovka začala, byl ohlášen tropický den, což se skutečně naplnilo.

Předpokladem zdařilého pobytu ovšem není jen počasí, ale také dobrá nálada a zajímavý program. Myslím, že i ti nejnavenější po pracovním týdnu byli v pátek večer strženi přednáškou Petra Floriana, který půl roku strávil jako voják v Afghánistánu. Je dobré si v duchu konfrontovat názory předních politiků na účast českých vojáků v zahraničních misích se zkušenostmi člověka, který byl opravdu na místě a ví, v čem můžeme této nešťastné zemi pomoci. Obdivuji každého, komu je sice jasné, že jeho příspěvek k řešení



početných a složitých problémů, jež místní sužují, je jen dílčí a vlastně tváří v tvář všemu nepatrný – a přece do toho s chutí a s nasazením života jde.

Sobota více patřila dětem, pro které zástupkyně mládeže sboru připravily zábavný program, ale ani dospělí nebyli ošizeni: mohli se připojit k batikování (ti kreativnější), nebo k výrobě drobných šperků z korálků (ti

trpělivější), nebo k nikdy nekončícím pracím pro blažkovský tábor (ti silnější), nebo k vaření (ti, kteří v sobě spojují všechna tato nadání). Ale když se zapojí víc lidí, jde všechno snáz a rychleji.

Večer nás čekal táborák a také pravá letní bouřka, která nás od něj předčasně vyhnala. Uvědomil jsem si, že jsem už dlouho nezažil bouřku v přírodě a že jsem trochu pozapomněl, jak zní pořádný úder blesku, když se před ním člověk nechrání tlustými stěny s plastovými okny. Dokonce ani pořádné kroupy nechyběly. A aby byl pocit úzkosti z pohodlněho měšťáka uprostřed kruté přírody dovršen, přestala fungovat elektřina. Večerní biblický program se tedy musel obejít bez dostatečného osvětlení, což bratra faráře, který nepřilíší rád improvizuje, donutilo leccos připraveného pozměnit. Myslím ale, že elektrický proud po čase nikomu moc nechyběl, zvláště ne dětem, které se ochotně chopily pochodní. No a zpívat se dá velice dobře i za tmy.

Bez tradičního nedělního zakončení v blažkovském kostele by byla víkendovka nemyslitelná. Opět s dovolením připojuji malou farářskou zkušenost: do kostela se musí občas i pěkně dlouho šlapat, ne každý má to štěstí, že ho má naproti bytu... Tak jsem o to více vděčný, že do něj (nejen) v neděli vždy někdo přijde.

Ondřej Kolář

SVĚDECTVÍ

První týden v květnu tohoto roku jsem prožila dny naplněné chválou, tichem, radostí, tancem a hlavně úžasnou Boží přítomností. Rodina mě vyslala na duchovní cvičení pro ženy do Komunity Blahoslavenství. Tématem bylo Tvé tělo je chrám Ducha Svatého.

Vůbec jsem netušila, co mě čeká, a jen jsem se těšila na to, co mi Bůh připravil. Hned po příjezdu na mě padlo ticho. Takové to ticho, které léčí. To ticho, o kterém mluví Izajáš 30,15: "V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství." Sestra Lucie nás vyzvala, abychom se na dva dny ztišily a opravdu mezi sebou nemluvíly. Bylo to zvláštní být mezi 30 ženami, nemluvit a dorozumívat se gesty. Dvakrát denně jsme měly biblické tance. Je to nádherný způsob modlitby. Gesta dokážou vyjádřit mnoho. I naše společenství se tímto utvářelo. Důležité byly přednášky o tom, co jsme jako ženy v Kristu, jak přijmout sebe jako ženu, o uzdravení naší duše, o ženské intuici a taky o našem jazyku - jak dokáže ubližovat, ale taky jak můžeme chválit, žehnat... Bylo toho tolik, že jsem ani nemohla usnout.

Úžasně byly ranní chvály. Zjistila jsem, že je to část modlitby, která mi chyběla. Dozvěděla jsem se, že chvála je postoj srdce a ne nějaké hopsání a radování jen tak někdy a někde. Chci se učit chválit.

Největší zážitek jsem prožila při večerních společných modlitbách. Bůh se mě osobně dotkl a poznala jsem ho zase jinak než do teď. Promluvil ke mně slovy Izajáše 43,3-5: "Já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj

Spasitel. Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval... Neboj se, já budu s tebou." Jsem moc vděčná za tyto dny, za péči, kterou mi dává můj nebeský Otec.

Jsem vděčná rodině, že mi to umožnila. Moc všem ženám doporučuji. Komunita dělá program i pro muže.

Katka Cahlíková

ZAÚJALO NÁS

Dovědět se, co jsem zač

mi možná zamýšlí usnadnit Marek Orko Vácha. Snažím se číst pozorně a s porozuměním tyto jeho věty:

„Protestantismus chápe víru velmi osobně, ve smyslu já a Bůh. Katolicismus poněkud šířeji, my a Bůh, či společnost a Bůh; snaží se posvětit všechny aspekty života, jídlo, pití, práci, odpočinek, politiku, lásku a válku. Religio je v této perspektivě vzduch, který dýcháme, způsob, kterým jsme na světě. "Protestantská" jsou ta náboženství, která se zaměřují na jednotlivce a jeho přímý vztah k Bohu, jeho osobní víru a spásu. V současné pluralitní společnosti dochází nepochybně k "protestantizaci" všech náboženství včetně katolického." (Otištěno v Setkávání 6/2010, s.131.)

Citované věty se objevily v otištěném rozhovoru jako odpověď na otázku, která se o rozdílnosti protestantů a katolíků ani v nejmenším nezajímala. Je zřetelné, že Vácha z jakési příčiny potřeboval slovem „protestantismus“ pojmenovat cosi velmi nepatřičného. „Protestantismus“ se sem dostal jako fackovací panák. A když jde něco od desítky k pěti, ať se tomu dle Váchy říká „protestantizace“. Zkráceně lze totéž vyjádřit takto: Katolíci svou víru opravdově žijí ve všech oblastech života, evangelíci si z ní udělali soukromou hračku oddělenou od skutečného života.

Jistěže nevím, kdo měl původně být příjemcem toho sdělení. Ale když jsem si je přečetl, je už určeno i mně. Poněvadž Marek Orko Vácha po pravidle hovoří a píše pěkně, výstižně, sdělně, a to o velmi rozumných věcech, rád bych od něj přijal ponaučení. Je to tedy tak, jak píše?

Abych mohl souhlasit, musel bych zapomenout na příliš mnoho lidí z evangelického (či snad protestantského) prostředí, kteří s velikým nasazením kdysi i velmi nedávno vstupovali a jiní dnes opět vstupují tam, kde záleželo na utváření podoby pro „práci, odpočinek, politiku, lásku a válku ... způsob, kterým jsme na světě“. V dějinách naší země (a přinejmenším ještě i našeho světadílu) to myslím už vícekrát způsobilo skutečný podnět ke změnám k lepšímu. Když se netajili tím, že k motivům jejich jednání podstatně patří víra, je to podle Váchy zřejmě jenom omyl (nebo snad lež?). Jsem si jist, že v tomto případě se hodně zmyšlil někdo jiný.

Jistě, právě lidé, kteří jsou příkladem odpovědného a moudrého života, lidskosti a úcty k pravdě, zvýrazňují otázník, který Vácha píše nad mým

přiznáním k víře. Už zas zjišťuju, že se mi o ní příliš snadno povídá. Už zas zjišťuju, že jiní jsou pro mě příkladem, já pro jiné mnohem častěji naopak. Snadno se začnu schovávat za ty, kdo osvědčili svou víru a dosvědčili Krista ve světě pravdivě a bytostně. A když se dívím, že mne Bůh přesto ještě neodmítl, je to „protestantismus“? Jako se otec slitovává nad dětmi ...

Neumím a nechci se zřeknout toho, co obsahuje vyznání Ježíše Krista, jenž je Pán – a to nejen snad nad mou duší; je přece Pán proto, že mu Otec svěřil do rukou panování nad veškerenstvem, nad tím, co jest, i nad tím, co má přijít. Dělá z nás uprostřed Božího stvoření účastníky svého jednání – a to ne na základě toho, jak dovedeme rituálně posvěcovat kterou z oblastí svého světa. Je to proto, že si nás zamiloval. Tak mě o tom ujišťují evangelická vyznání. A je mi srdečně jedno, zda to je nebo není „protestantismus“, jen když z Boží milosti budu moci spolu s mnohými ještě být u toho.

Jaroslav Vítek

Hrubé domácí štěstí?

Roste-li hrubý domácí produkt, ekonomové se radují, protože neomezený hospodářský růst je pro ně znamením, že společnost je na správné cestě a zdárně se rozvíjí. Vycházejí přitom z premisy, že je-li v pořádku hospodářství, je v pořádku i celá společnost. Nic proti ekonomice, je pro společnost nutnou podmínkou existence, ale celý život společnosti na ni redukovat nelze. V hrubém domácím produktu je totiž zachycena jen hodnota těch statků, tedy zboží a služeb, které se realizují přes trh a jsou placeny jako práce. A to zdaleka nejsou všechny.

Nezohledněny v něm zůstávají všechny činnosti odehrávající se mimo trh, například celá oblast sociálních vztahů, občanských aktivit, péče o děti a o rodinu, bez nichž by se společnost rozpadla i při té nejlíp fungující ekonomice.

Jak vskutku hrubý a nedostatečný ukazatel hrubého domácího produktu je, ukazují následující příklad: Vychová-li rodina zdárně pět dětí, její (bezplatný) výkon se v hrubém domácím produktu neprojeví. Vychová-li ale pět darebáků, kteří budou zaměstnávat policii, soudy, psychology a vězeňskou správu, její rodinné selhání se v hrubém produktu, přes platy těch, kteří se případem jejích dětí zabývali, projeví jako plus. Na nedostatečnost HDP se už dlouho poukazuje, k podstatné nápravě ovšem dosud nedošlo paradoxně i proto, že tyto neplacené sociální činnosti jsou příliš komplexní na to, aby se daly vyčíslit.

V himálajském království Bhútán na to šli radikálně. Už v sedmdesátých letech si tu uvědomili, že ekonomie má sloužit člověku, a ne člověk ekonomii, a cílem se pro ně stalo najít kritéria, kterými je možné měřit lidské štěstí, řekněme raději spokojenost. První otázka, kterou si položili, byla: Co vlastně dělá člověka šťastným? Které předpoklady je třeba splnit, aby lidé mohli vést šťastný a spokojený život? A řada dotazníků rozeslaných v roce 1999 všem občanům království jim na to odpověděla: Šťastím je umět žít s druhými. A nemít hlad. Výpočet bhútánského brutosociálního štěstí stojí na devíti kritériích – ekologicky udržitelný hospodářský rozvoj, kultura, čímž se také

rozumí rozvoj země v souladu s jejími tradicemi, dobrá vláda, vzdělání, zdraví, živé společenství v obci, využívání času, duševní zdraví a životní standard. A poslední, rok staré šetření tu například ukázalo, že štěstí není závislé na výši příjmu.

Když v Bhútánu se stanovením produktu společenského štěstí začali, svět se jim smál. Dnes se o jejich metodu zjišťování míry občanské spokojenosti začíná zajímat OSN. A francouzský prezident Sarkozy svolal radu odborníků, kteří uvažují o vyvinutí souboru různých indikátorů, mezi nimiž by hrubý domácí produkt byl jen jedním z ukazatelů mezi řadou dalších.

Bhútán se sice ani vypočítáváním produktu domácího štěstí nestal rájem na zemi a má své problémy, ale o ráj ani nešlo. Především šlo o to, položit si ty správné otázky a nastolit ta správná kritéria, která spokojený život občanů postulují jako ústřední zájem a cíl politiky státu.

Alena Wagnerová, spisovatelka a publicistka

TÝDENÍK ROZHLAS č.24/2010

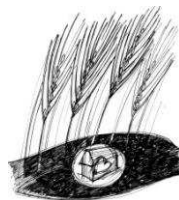
Autorka se narodila v r.1936 v Brně a vyrůstala v prostředí mládeže Blahoslavova domu. Na MU studovala biologii, dále vystudovala pedagogiku, teatrologii, germanistiku a literární vědy. Od r. 1969 působí v Saarbrückenu.

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Poklad ukrytý v poli

*Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli,
který někdo najde a skryje, z radosti nad tím jde,
prodá všechno, co má, a koupí to pole.*

Matouš 13,44



Podobenství o pokladu v poli je patrně nejkratší Ježíšovo podobenství, je to vlastně jen jedna věta. Proto je zde mnohé nevyřčené a zůstává v pozadí děje o nalezení a znovu ukrytí pokladu, o prodeji veškerého majetku a koupi toho pole, ve kterém poklad je. Tato stručnost provokuje u posluchačů domýšlení celé události. To je přirozené a někdy se s tím i počítá, např. domýšlení toho, jak si bude nálezce, kterému se podařilo poklad získat, potom pořádně užívat. Ale některé otázky, které nás nad tímto podobenstvím mohou napadnout, nás dál neposouvají. Např. otázka, proč si člověk ten poklad, který v poli našel, prostě neodnesl tajně domů, když o pokladu nikdo jiný nevěděl, tato otázka nemá být řešena.

Pointa podobenství je v tom, jak získat legitimně poklad, o kterém vím, který je ovšem na cizím pozemku. A řešením je koupě tohoto pozemku, a to za každou cenu, neboť jeho hodnota je díky pokladu mnohonásobně vyšší než jakákoli částka, kterou při jeho koupi bude nutno zaplatit. To je základní

logika, kterou nám podobenství předkládá pro ilustraci toho, jak je to s nebeským královstvím.

Když jsem o tomto podobenství přemýšlel, napadl mně jeden známý výrok z Koránu, který rádi používají súfijské - islámští mystici. V tomto výroku o sobě Bůh říká: „*Byl jsem skrytým pokladem a toužil jsem být poznán. Tedy jsem vytvořil svět, abych poznán mohl být.*“ Bůh se zde připodobňuje ke skrytému pokladu, který touží být hledán a nalezen. A proto stvoří svět a člověka, aby jím byl poznáván. Bůh je podle Koránu ukrytým pokladem a to je velmi podobné tomu, co říká Ježíš. Nebeské království je jako ukrytý poklad. Tedy ne přímo Bůh, jak je tomu v Koránu, ale Boží vláda, která přináší přemožení zla, vláda pokoje a spravedlnosti. Tato vláda je na zemi skrytá, ale může být člověkem nalezena. A člověk, když nebeské království najde, když rozpozná, že Bůh vládne nejen někde na nebi, ale také na zemi, mezi lidmi, dokonce v jeho životě, má velkou radost. A na základě této radosti potom dál v životě jedná. Neboť chce, aby tato Boží vláda byla trvalou součástí jeho života, aby k jeho životu patřila jako poklad nevýslovné ceny.

Obrovská hodnota srovnatelná s pokladem, který představuje skrytého Boha nebo jeho vládu ve skrytosti, je důležitým motivem toho, co o Bohu a jeho vládě říká Ježíš i Korán. Věřící lidé si patrně potřebují občas znovu uvědomit, co představuje ty největší hodnoty, které můžeme nacházet a o které máme usilovat. To nejdůležitější v podobenství je právě to, jestli jsme pochopili, jak nesmírnou cenu nebeské království má. Jestli je pro nás opravdovým pokladem. Protože pokud ano, tak potom bude veškeré naše jednání ve znamení radosti, podobně jako jednání toho člověka, který z radosti nad nálezem pokladu jde a udělá všechno pro to, aby nalezený poklad získal.

Podobenství se soustřeďuje do okamžiku, kdy člověk prodává všechno, co má, a kupuje pole, které vypadá jako zcela obyčejné. Nalezení pokladu předcházelo tomuto obchodnímu jednání, které se zdá být vnějšímu pozorovateli velmi pošetilé a riskantní. Neboť prodat všechno, investovat veškerý svůj majetek do nějakého pole, to je přece hloupost. Ten, kdo neví o pokladu, nepochopí, jak někdo může takto jednat, jak může vkládat všechno, co má, do něčeho tak obyčejného a běžného, jako je pole. V podobenství toto jednání představuje úsilí, jak získat pro sebe hodnotu, kterou člověk našel v Bohu, jak si ji osvojit, obohatit jí svůj život. Je to jednání, které má za cíl učinit svůj život nesmírně duchovně bohatým.

V podobenství je přítomen prvek velké milosti, kterou představuje nález pokladu. To je něco nezaslouženého, je to jakási šťastná náhoda, která je člověku darována. Mohli bychom říct, že poklad nálezci seslalo samo nebe. Ale potom je tam také velké úsilí o získání tohoto pokladu, investice veškerého majetku, neboť aby bylo možno pokladu užívat, nestačí o něm jen vědět, je třeba si jej přivlastnit.

Dalo by se říct, že je to podobenství o nejlepší životní investici. V této poloze je podobenství velmi zřetelné a logické, protože investovat do získání pokladu je to nejsamozřejmější, co může rozumný člověk udělat. Je to prostě využití velké milosti, kterou nečekaný nález takového bohatství bezesporu je.

A tímto bohatstvím je nalezení jistoty o tom, že boží zachraňující vláda je nám přítomná, že se nás týká, že jsme do ní zahrnuti a proto má lidský život smysl, naději a dobrou perspektivu. Odtud plyne radost, se kterou jednáme, když investujeme do toho, aby náš život byl duchovně bohatý, abychom si přisvojili nebo osvojili to, co nám Bůh nabízí. Na druhou stranu nám toto podobenství říká, že pokud není motivem k úsilí o bohatý duchovní život radost, tak jsme nepochopili jeho hodnotu.

MODLITBA

Radujeme se, Pane, z toho, že ses nám dal najít, že smíme vědět o tvé vládě nad našimi životy, o tvém království, do kterého směřujeme. Ty nás činíš duchovně bohatými, a proto se těšíme, až do tvého království vstoupíme v jeho plnosti. Amen.

Autorem biblického zamyšlení je **Lukáš Klíma**. Narodil se v roce 1974 v Boskovicích a evangelickou teologii studoval v Praze a Heidelbergu. Od roku 2008 působí jako farář ve sboru v Proseči. Publikuje v Křesťanské revui. Je ženatý a má dvě děti.

JAK SE TO DĚLÁ

Návštěvy u nemocných

Důvody pastýřské péče o nemocné: Neduh zabraňuje nemocnému přijít do obecenství sboru. Musí tedy sbor přijít za ním. Nemusí to být jen v osobě faráře, nýbrž i kohokoli z bratří či sester. Vlastním vnitřním důvodem je to, že nemoc zjevuje křehkost života a potřebu pomoci. Dosud se člověku zdálo, že všechno vydrží, že je na svém místě nepostradatelný, byl přísným šéfem, neměl nikdy dost času na rodinu a sbor. A teď tu leží jako chvějící se uzlíček nervů a času má tolik, že neví, co s ním. Je z toho vyplašený nebo naopak stísněně utlumený. Je to zvláštní postavení, které vyžaduje citlivou pastýřskou péči.

Příprava k pastýřské péči: Modlitba a zase modlitba. Ještě i v poslední chvíli, než vstoupíme do pokoje chorého. Také si probrat v mysli biblická místa nebo verše pro jejich případné použití. Návštěvu je nutno oznámit předem, abychom nemocného i jeho blízké nepřivedli do rozpaků, kdybychom je zastihli třeba v choulostivé situaci. Pak nezapomenout a přijít přesně. Čekání nemocného rozrušuje a unavuje. Přicházíme i k lehčeji nemocným, zvláště aby se br. farář neobjeoval v rodinách nebo v ústavech jako „pták smrti“. Pak bychom se mohli dočkat i odmítnutí návštěvy s omluvou: „On dědeček by si mohl myslet, že je to s ním už tak špatné, když má přijít pan farář.“ Hledme se také dovědět něco o chorobě – ne abychom s nemocným o ní mluvili, nýbrž spíše proto, abychom se vyhnuli nepřiměřenému hovoru.

Vlastní návštěva je chvílí, kdy smíme naslouchat a vyprávět. Po úvodním přivítání a vyřízení pozdravů od bratří a sester ze sboru se soustředíme především na trpělivé naslouchání. Nemocný potřebuje, aby se mohl někomu blízkému vylouvit. Jeho vyprávění však berme s jistou opatrností. I při tělesných nemocech je nutno počítat s lehkou poruchou citového vnímání a psychickými přesuny. Pacient může zkresleně líčit domácí poměry nebo práci ošetřujícího personálu. Některé nemoci mohou provázet období rozjařeného optimismu, kdy pacient nebere svůj stav vážně. Jiné nemoci jsou provázeny depresemi a zatrpklostí. I k sebezmatenějšímu člověku přicházíme s úctou. Nevidíme ho jen v jeho přítomném obrazu, nýbrž v podobě jeho zdravého lidství.

Během návštěvy může dojít k nejzávažnějším otázkám nemocného. Nemějme však pocit prohry nebo selhání, když k nim, zvláště při první návštěvě, nedojde. Nemocný musí nejprve pocítit, že někdo na něho myslí, někomu na něm záleží, je s ním solidární. Avšak budme připraveni, že na ty nejhlubší dotazy dříve nebo později dojde. „Proč to právě na mne přišlo?“ Biblický pohled na choroby není jednoznačný. Je jisté, že některé výstřednosti přinášejí zákonitě tělesná či duševní onemocnění, např. alkoholismus, kouření, drogy, promiskuita. Mnohá nemoc je také způsobena porušeným vztahem k životu, zlostí, závistí, leností, nebo naopak přepracovaností. Jindy je nemoc zkouškou víry a protřibením (Jób). Na některém neduhu má být zjevena sláva Boží (J 9,1-3). A tak se varujme toho, abychom měli pohotová vysvětlení. Kolem nemocí a zkoušek je prostě určité mystérium. Mohou být soudem i zkouškou, trestem i pomocí. Odkazují nás k Vykupiteli, k Ježíši Kristu. Zde je místo pro naše svědectví. Smíme přinést toto biblické poselství.

Od chudičkého narození v Betlémě až po opuštěnou smrt na kříži prošel Ježíš Kristus nemocemi a krizemi. Proto je nám tak blízký, proto nám tak rozumí. Ve všem zvítězil a sám pomáhal tělesně i duševně chorým. S ním se smíme vydat do boje proti všemu, co nás ohrožuje. Proto se dáváme očkovat, voláme lékaře, podrobujeme se léčebným zákrokům a rozhodně máme mít vůli být zdraví. Ovšem na druhé straně je odevzdaná víra nezbytnou podmínkou pro tento boj. Jde tedy, jak říká Karl Barth, o boj v odevzdanosti a o odevzdanost v boji. Nade vše má do nemocí a zkoušek i do posledních chvil svítit tiché a nadějně světlo Pána Ježíše Krista a jeho lásky k nám hříšným lidem.

Důležitým problémem je také, zda zmínit nemocnému, někdy na jeho přímý dotaz, vážnost jeho nemoci. U nás je spíše tendence zatajovat blízkost smrti. Může pak dojít k zvláštnímu divadlu. Všichni okolo i nemocný vědí, že se blíží konec. Zastírají to však, poněvadž se nechťejí navzájem zarmoutit. Tuto problematiku je potřeba řešit od případu k případu. Někteří neunesou pravdu o své nemoci, jiní neunesou nejistotu o svém stavu, zvláště když zpozorují kradmé pohledy a znamení svých blízkých. Rozhodně nejsme povoláni k tomu, abychom vynášeli „rozsudky smrti“ a brali naději. Není však třeba lhát, ale ujistit, že ošetřující personál věnuje postiženému všecku péči, poukázat na to, jak máme být připraveni všichni, a neskrýt, že naší jedinou

nadějí v životě i v smrti je Pán Ježíš Kristus. Všichni k němu smíme přijít, dokud máme čas.

Návštěvu podle uvážení, zvláště když je to na přání nemocného, zakončíme modlitbou s Otčenášem, ke kterému se obvykle připojí nemocný, případně rodinní příslušníci, a v nemocnici i další pacienti na pokoji. S nemocným a s ostatními pacienty se rozloučíme s případným přáním Boží posily a uzdravení.

Poznámka závěrem: I zde je nutno rozeznat obdarování k této službě a modlit se za ně.

Jan Pokorný

ČTYŘIKRÁT Z BRNA

DOMOVY, SENIOŘI, PŘÁTELÉ

[Sbor ČCE Brno-Husovice] Dům důstojného stáří v Maloměřicích byl otevřen teprve v červenci 2004 a poskytuje klientům komfort penzionu s ošetrovatelskou péčí. Toto zařízení provozuje Československá církev husitská, na vybudování domova však přispěli finančně němečtí luteráni, kteří si vymínili, že se zde budou konat jednou měsíčně evangelické bohoslužby. Od léta 2004 tedy konáme v domově pravidelné nedělní bohoslužby jednou za měsíc. Zpíváme přitom ze zpěvníků husitské církve, převážná část účastníků totiž nejsou evangelíci. Ale několik evangelíků tu přece jen je, bydlí zde například pan farář Průša. Pěstujeme zde příjemnou ekumenu. A pořádáme i další akce, velký úspěch tu měla vánoční hra, kterou zahrály děti z našeho sboru.

ŠH

[Brno-Židenice] Jako druhá farářka židenického sboru docházím již několik let jednou měsíčně do domova Naděje v Bohunicích. Nejprve jsme se scházeli v úterý dopoledne k pobožnostem. V posledním roce jsme se sociální pracovníci změnila formu i čas. Začala jsem docházet do Naděje v úterý odpoledne. Schází se tu menší skupinka diskutujících seniorů. Vždy připravím téma, nad kterým se posléze rozproudí živý a podnětný rozhovor. Diskutovali jsme již například nad tématy: Vánoce, zpověď, Ježíšova oběť, smysl církve. Při setkání zpíváme písně z Evangelického zpěvníku. Další službou našeho sboru v charitativní oblasti je aktivní účast sester Jany Kašparové a Věry Maňákové v dozorčí radě Diakonie ČCE – středisko v Brně.

Romana Špačková

[Brno II] Přibližně půl století přetrvalo konání pravidelných pobožností v ústavu sociální péče Chřlice. Velká část klientů zařízení byla a je smyslově postižená (namnoze jsou to nevidomí obyvatelé). Až do listopadu 1989 jsme

je několikrát do roka navštěvovali se službou Božího slova a svátosti Kristova stolu „na zapřenou“ s tichým souhlasem některých odvážných zaměstnanců/zaměstnankyň. Dvě desetiletí se už se zájemci o evangelickou bohoslužbu setkáváme veřejně a vedení ústavu nás přijímá přívětivě. Zájmeno „my“ v tomto případě znamená kazatele a s ním zejména spolupracovnice z Křesťanské služby. – Naopak teprve od listopadu 1989 jsme pravidelnými hosty (každou druhou sobotu) v domově pro seniory na Kociánce. Leč i tam nás potkává přívětivost a vstřícnost vedení a zaměstnanců a pravidelně očekává 25 – 30 účastníků služeb Božích z řad obyvatel domova. (Číslo napovídá, že většina z nich nejsou evangelíci, jsou však horliví posluchači Božího slova a účastníci stolu Páně.) Těší nás, že vedení domova přijalo hned od začátku naši prosbu, aby se služeb Božích mohli zúčastnit i další zájemci ze sboru – ani jednou se dosud nestalo, že by „zvenčí“ přišel pouze farář, pokaždé vzniká společenství obyvatel domova a hostů z brněnských sborů.

Jaroslav Vítek

[Brno I] To, co hledám, když chodím do Naděje v Ptašínského ulici a v Řečkovících, do Domova pro seniory na Věstonické, do Diakonie na Hrnčířské, je přátelství. To tam hledám, a navíc nalézám. Vždyť hledat přátelství u starých lidí je vlamovat se do otevřených dveří. To také slyším. Život je příliš rychlý, kdo si vzal službu za své povolání, nemá čas, pořád někam spěchá. Těch, které má na starosti, je příliš mnoho. A přemýšlí, kdyby se u mě zdržel, že by mu čas u jiných ubyl. Tou rychlostí ani si nemá čas uvědomit, že je člověkem. To mi vytanulo dnes u paní Bedříšky. Je to má nejstarší přítelkyně. Také ona by mohla říci: „Kdybych viděla a slyšela, už nic jiného mi nechybí.“ Je jí 102 let, a v době, kdy tento příhovor vyjde, 103 let. Jejeho přátelství si cením, vždyť na ní vidím, jak jí záleží na mladším bratrovi, o deset let mladším. Jak znepokojeně pozoruje jeho stárnutí. A když mi zemře blízký člověk, dovede potěšit a povzbudit. Přátelství nalézám i u těch, kteří jsou na tom špatně s pamětí. Podle jejich nesouvislých vět poznávám, jestli se cítí libě či nelibě, jestli je má přítomnost straší nebo těší. Staří lidé tak jako děti dovedou povědět hned, co jim vadí, co je mrzí, čeho by se od nás nenadáli. A když s nimi sedím u kafe, připadám si jako mezi svými. Co je mládí, co je stáří? Ten člověk u rybníka Bethesda neměl člověka. Po čem více toužíme než po přátelství? A kdo přátelství hledá, u starých a nemohoucích je najde nejnázve.

Jiří Šimsa

KNIHA

Cesty a necesty Alfréda Kocába

Vzpomínky Alfréda Kocába Cestou necestou vyšly už v roce 2007, není to tedy novinka, ale stojí za to na knihu upozornit. Autor prožil dvě významná údobí moderních dějin, nacismus a komunismus, a jeho osobní svědectví je důležité

pro ty, kdo tuto dobu z vlastní zkušenosti nepoznali, i pro ty, kteří ji zažili a kterým pomůže získat objektivnější pohled na minulost.

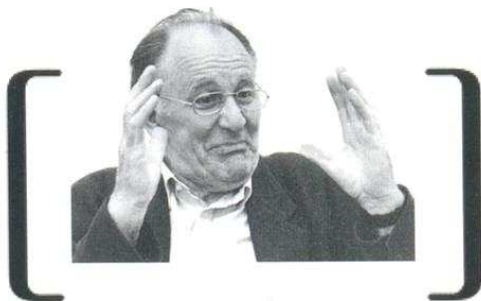
Dětství a mládí prožil Alfréd Kocáb ve Vídni, kde se roku 1925 narodil. Tatínek měl mechanickou dílnu, maminka mu pomáhala a starala se o děti; Alfréd měl o čtyři roky staršího bratra Karla. Oba chlapci chodili na přání maminky do českých škol a unikli tak „plíživé germanizaci“, která ohrožovala všechny vídeňské Čechy. Maminka byla nejen horlivou vlastenkou, ale také přesvědčenou katoličkou. Svůj druhý domov našla ve farnosti sv. Josefa, kde trávil mnoho času i Alfréd; ve třinácti letech se rozhodl stát se katolickým knězem. Když bylo Alfrédovi deset let, otec rodinu opustil a doma nastaly těžké časy. Matka se ale odmítla dát rozvést, a když otce postihly dvě mozkové mrtvice a jeho živnost skončila v bankrotu, přijala jej zpět a po jeho smrti v roce 1940 musela platit jeho dluhy. Finanční správa zkonfiskovala všechno, co bylo v bytě. Jak autor píše, příklad jeho matky zanechal v jeho srdci hlubokou stopu a stal se součástí jeho bytosti.

Mládí Alfréda Kocába poznamenala válka. V březnu 1938 byly ulice najednou plné vojáků a civilistů provolávajících slávu Adolfu Hitlerovi. V roce 1941 byla na příkaz nacistů uzavřena česká škola, a i když byl Alfréd jako Čech zproštěn povinnosti sloužit v německé armádě se zbraní v ruce, klid netrval dlouho. Jeho bratr byl při pokusu o útěk do Švýcarska zatčen a uvězněn. Svému spoluvězni, slezskému Polákovi Klimkovi, pomohl k útěku z věznice a dal mu adresu své maminky, kde by mohl několik dní zůstat, než si sežene falešné doklady. Z pár dní bylo nakonec třináct měsíců, což byla doba nekonečně dlouhá a hlavně velmi nebezpečná, zejména když po zařazení Alfréda v roce 1943 do pracovní organizace „Technische Nothilfe“, kde byl až do osvobození americkou armádou v květnu 1945, zůstala jeho maminka na všechno sama. Situace, které musela řešit, jsou až neuvěřitelné, uvědomovala si však, že vše je závislé na Boží ochraně a bez moudrosti shůry v tomto nerovném zápase neobstojí. A když v roce 1944 mohl Klimek konečně odejít do Polska, ukrývala doma pět měsíců synovce katolického kněze, který dezertoval z německé armády a hledala jej armádní polní policie. Nakonec všichni přežili – nemožné se stalo možným!

Po válce se Alfréd Kocáb rozhodl odejít z Rakouska a také jeho maminka a bratr se přestěhovali do Československé republiky. Rozhodnutí stát se katolickým knězem ustupovalo do pozadí, stálo více se zabýval politikou, kulturou a také východní spiritualitou. Po dvou pokusech o vysokoškolské studium dokonce vážně uvažoval o odchodu z republiky. Pak se však seznámil se svou budoucí ženou Darjou a po téměř mystickém zážitku, který jej obrátil zpět ke Kristu, a pod vlivem několika přátel začal studovat na Husově evangelické bohoslovecké fakultě. V roce 1952 se oženil a 1.6.1955 nastoupil jako vikář do sboru ve Zručí nad Sázavou. Vzpomíná, jak při malování kostela jeho návrh, aby na stěně nad stolem Páně byl namalován jednoduchý kříž, vyvolal téměř rozkol ve sboru – nakonec musel ustoupit. Byla to doba, kdy se prosazovalo heslo „Pryč od Říma“. Život sboru ovlivňovala politická situace padesátých let – někteří členové sboru byli postiženi násilnou kolektivizací a vystěhováním a Alfréd Kocáb byl vystaven nátlaku na podepsání spolupráce

s StB. „Když začali mluvit o vázacím aktu, něco do mě vjelo. Náhle ve mně vyrostla jakási zeď, na níž byl nápis ‚ne, a nikdy ne‘. Jejich nabídku jsem jednoznačně odmítl; zdůraznil jsem, že podléhám přímo Kristu a jsem mu zavázán věrností, proto další vazba nepřichází v úvahu.“ Reakce byla předvídatelná – vyhrožování a sledování, hrozba odebrání státního souhlasu. Nakonec to však skončilo přemístěním do Chodova u Karlových Var.

Chodovský sbor byl jiným typem sboru než zručský; většina farníků přišla po válce z bývalého německého Slezska, někteří byli ovlivněni letničními důrazy, a ti se snažili získat faráře pro letniční pojetí Evangelia; nakonec asi desítky rodin odešla ze sboru. Dalším působištěm Alfréda Kocába byla od roku 1969 Mladá Boleslav, kde byly položeny základy ekumenické spolupráce a rozvinula se práce s mládeží. To vedlo v roce 1974 k odnětí státního souhlasu, který však farář Kocáb příliš nerespektoval – po dohodě se staršovstvem, ale k nelibosti seniorátního výboru, synodní rady a státních úřadů. Při vykonávání různých činností ve sboru pracoval až do odchodu do Prahy v lednu 1978 v mladoboleslavské Škodovce. V Praze pracoval řadu let jako topič a podílel se na práci Charty 77 a Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných. V roce 1984 začal působit jako výpomocný kazatel ve sboru v Radotíně, později byl souhlas pro výpomocnou duchovenskou službu rozšířen na sbor ve Vršovicích na dobu studijního pobytu Michaela Otfísala ve Švýcarsku.



V roce 1986 staršovstvo salvátorského sboru oslovilo faráře Kocába s nabídkou, aby přijal ve sboru místo faráře, seniorátní výbor mu však naléhavě doporučil, aby o místo faráře na plný úvazek neusiloval, a tak začal Kocáb působit ve sboru nejprve jako výpomocný kazatel. Ani tady nebyla situace po smrti faráře Renata Schillera jednoduchá, a navíc po roce 1989 čekala sbor

náročná oprava kostela. V této době, kdy bylo naléhavě potřeba získat nemalé peníze, projevila pohřební služba zájem o pronájem chrámu na jeden nebo dva dny v týdnu pro konání pohřebních obřadů za milion korun ročně. Nabídka byla lákavá, přesto však ji farář Kocáb odmítl, a na dotaz pokladníka, odkud chce vzít peníze, odpověděl, že čeká pomoc shůry. Pokladník podotkl: „Na to si tedy počkám.“ Po krátké době darovala sboru jedna sestra 400 tisíc korun, které získala z restituce. Když farář Kocáb hlásil pokladníkovi, aby si zapsal tento dar, pokladník mu řekl: „Vedete jedna nula“. (To by se nám dnes hodilo!)

Skončím slovy, která autor napsal v úvodu: „...uslyší-li čtenář za těmito řádky tichou ozvěnu hlasu Nejvyššího, nepsal jsem toto svědectví marně.“

Hana Dvořáková

Norsko (několik postřehů z pozoruhodné země)

Má rozlohu trochu větší než Polsko, ale je roztážené na délku téměř 1900 km. Žije tam necelých 5 mil. obyvatel (převážnou většinou jižně od spojnice Bergen - Oslo), zatímco v Polsku 36 milionů. I jeho poloha je neobyčejná. Nejjižnější část země začíná na rovnoběžce, kde končí Velká Británie a značná část území leží za polárním kruhem. Dvě třetiny zabírají hory s mnoha ledovci. Norsko je nejvlhčí zemí Evropy, a Bergen, kde údajně prší každý den, má roční úhrn srážek 1960 mm! Přesto počasí zde není tak nevlídné, jak bychom očekávali. Většinu norského pobřeží omývá Atlantický oceán s Golským proudem a ten znamená pro obyvatele velké dobrodiní. Tvrdí se, že



zmírňuje v lednu teplotu až o 24 stupňů a v létě umožňuje pěstovat i hluboko na severu teplomilné plodiny, jako jsou jahody, ale i broskve a jiné. Obyvatelstvo je tak jako v ostatních zemích Skandinávie z 90 % evangelické, luterského vyznání. Norsko využívá svého značného nerostného bohatství, zásob ropy, plynu i dřeva a vzhledem k přírodním podmínkám i vodní energie. Má prosperující zemědělství i rozvinutý rybolov se zpracovatelským průmyslem. Hospodářsky patří k nejvyspělejším státům. Přírodní zvláštností země jsou nespočetné fjordy – hluboké mořské zálivy mezi vysokými skalními masivy, které pronikají desítky kilometrů hluboko do pevniny.

Na cestách s turistickou kanceláří se člověk příliš neseznámí s místními obyvateli. Přesto i tak byl pro mne způsob života zdejších lidí v mnohém překvapením. Hned na začátku mě udivilo, že silnice, která vede od švédských hranic, přes hlavní město dále na sever a prochází napříč celou zemí až k nejzazšímu konci země, není dálnice, ale normální dvoupruhá silnice, jakou známe i u nás. Dálnice nicméně byla ve stavbě, hotová však jen kolem Osla. Norové se stavbou nespěchali, snad prý si ji šetřili na horší dobu, kdy nebude dost práce. Za týden jsme se po stejné silnici vraceli od severu zpět. Desítky kilometrů cesty jsme jeli spořádaně stále mezi týmiž vozidly, všechna stále shodnou rychlostí, aniž by někdo pociťoval nutkání předjíždět. Přitom to bylo dobře možné, povolená max. rychlost byla 90 km/hod a tu jsme zdaleka nedosahovali. Není divu, že se za hodiny jízdy vytvářely mezi nejbližšími posádkami aut zvláštní vzájemné vztahy. Když potom auto před námi ukázalo, že nás opouští a z řady odbočuje jinam, jeho cestující se s námi velmi přátelsky rozloučili zamáváním.

Domnívám se, že Norové, i když jsou bohatí, nepodléhají touze budovat stále nové, lepší, ale raději využívají to staré, pokud se osvědčilo. Jednak

vědí, že nové nemusí být vždy výhodnější, ale hlavně jsou skromní. Možná to nějak souvisí s jejich individualitou, samotářstvím. Vzhledem k dlouhým obdobím noční tmy v zimě (o dvě hodiny delší ve srovnání s námi) by člověk očekával, že Norové budou vyhledávat společnost, snažit se žít mezi ostatními, aby snáze překonali frustrující období. Skutečnost je jiná, mají rádi soukromí. Na venkově vybírají pro svá sídla místa vzdálená od sousedů. Viděli jsme hodně hospodářství na samotách, značně odlehlých. Je ovšem možné, že je to i z důvodů ekonomických, aby farma byla uprostřed jejich pozemků. Norský venkov se velmi liší od našeho. Jejich osady netrpí nedostatkem místa, lidé nestaví v přímém sousedství, ale vždy kus dál od sebe. Domy i kostely mají na venkově vesměs dřevěné. Střechy domů jsou často pokryté zeminou s trávou. Je to prý tepelně úsporné a příjemné. Hřbitovy jsem tady považoval snad za nejkrásnější, které jsem kdy viděl. Prostorné, porostlé svěží trávou, bez cest, všude se dá chodit. Místo našich hrobů s nejrůznějšími pomníky jsou tady jen větší či menší kamenné desky s nápisy a dole pod deskou květiny. Žádné záhony, žádné obrubníky ohraničující hroby. U nás na hřbitovech, ale už i v parcích jsou cesty pro pěší většinou asfaltové. V Oslo celá plocha před královským palácem byla prašná, štěrková. Jen po obou bočních stranách byly příjezdové silnice k paláci dlážděné. Pochopitelně po procházce kolem paláce jsem měl zaprášené boty, což u nás ve městech neznám. Norům to nevadí. I palác sám mě překvapil. Očekával jsem honosnou stavbu. Je pěkný, ale ničím výjimečný. Za budovou je rozsáhlý park. Menší část je soukromá, mnohem větší díl je přístupný občanům. Ti využívali park po svém, jako „jejich“. Odpočívali na trávnicích, hráli si s dětmi. Dostatek vláhy zachovává všude přírodu neobyčejně svěží. Občané si své pozemky udržují v nejlepším stavu, trávnický sekačí tak často, aby jejich pažit zůstával měkký jako koberec.

Všichni mají od dětství hluboký vztah k přírodě, nepoškozují ji, ale přísnými pravidly chrání. Velká stavební díla umísťují do krajiny citlivě a velmi promyšleně. Přehradu na zachycení vody, ze sypaného přírodního materiálu (kamene), jsou vysoko v horách, hydrocentrály pak na úrovni mořské hladiny, v podzemí. Propojení obou je vždy jen podzemními štolami. Využitím nejvyššího spádu dosahují maximálního možného výkonu. Dostatek elektřiny je pro Nory vzhledem k už zmíněným dlouhým nocím životně důležitý. A tak svítí i topí elektřinou, aniž by nadměrně zatěžovali svůj rodinný rozpočet. Prý všude, kde žije člověk, se po celou dobu tmy svítí, doma i venku. Přispívá to k jejich psychické pohodě.

Norové v referendu jednoznačně odmítli vstup do evropského společenství. Nemyslí si, že členství v unii je v jejich zájmu. Jedním z důvodů je rybolov. Sami dávno vylovují jen takové množství jednotlivých druhů ryb, které neohrozí v moři rovnováhu. Nejsou přesvědčeni, že normy EU takový stav zaručí. Také nevěří, že rybáři členských států budou omezení přísně dodržovat. Ale i v problémech ochrany životního prostředí se Norové považují za přísnějšího ochránce než unie. Ve věcech nesporných s EU plně spolupracují.

Ladislav Hájek

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.7.	Bedřiška Köhlerová	103 let
2.7.	Vlasta Michalská	89 let
3.7.	Dagmar Prudká	40 let
4.7.	Edita Tomanová	75 let
5.7.	Vladimír Zhoř	82 let
6.7.	Marie Pivcová	81 let
6.7.	Zdenka Škeříková	80 let
7.7.	Libuše Plívová	91 let
8.7.	Růžena Burgetová	84 let
10.7.	Věra Doleželová	86 let
12.7.	Anna Smutná	84 let
17.7.	Vlasta Nykodýmová	86 let
21.7.	Zbyněk Píza	30 let
29.7.	Eva Čermáková	30 let
29.7.	Jarmila Orlová	75 let
4.8.	Kateřina Málková	30 let
5.8.	Jakub Vondra	20 let
6.8.	Vendula Soběslavská	30 let
8.8.	Josefa Přikrylová	89 let
11.8.	Eva Bělehradová	50 let
11.8.	Eva Valová	30 let
13.8.	Zdeněk Přikryl	80 let
14.8.	Vlasta Dvouletá	86 let
14.8.	Olga Navrátilová	30 let
15.8.	Radmila Jedličková	87 let
15.8.	Blahoslava Ondrová	95 let
16.8.	Miloš Bělehrad	60 let
16.8.	Věra Dostálová	60 let
16.8.	Eva Mesarč Jasičová	30 let
16.8.	Simona Romportlová	40 let
18.8.	Michal Turčan	20 let
19.8.	Libuše Procházková	70 let
20.8.	Eva Hrudová	40 let
20.8.	Božena Tomková	94 let
25.8.	Viera Holečková	82 let
29.8.	Vlasta Zupalová	85 let
23.8.	Pavčina Nejedlá	30 let

Brno II

2.7.	Boris Procházka	76 let
5.7.	Věra Vašíková	88 let
7.7.	Ivana Huvarová	50 let
8.7.	Věra Randýsková	86 let
9.7.	Libuše Navrátilová	60 let
17.7.	Libuše Holečková	82 let
18.7.	Zdeňka Kučerová	82 let
20.7.	Šárka Hawerlandová	20 let
31.7.	Petra Hrubá	10 let
3.8.	Věra Uhlířová	83 let
3.8.	Ladislav Vašina	83 let
6.8.	Albert Štěrba	91 let
10.8.	Jiří Staněk	88 let
10.8.	Zdeněk Vojtíšek	87 let
10.8.	Vlasta Melicharová	83 let
10.8.	Alena Šebestová	76 let
12.8.	Dana Wojnarová	50 let
12.8.	Filip Osvald	10 let
15.8.	Jiří Jirušek	30 let
22.8.	Štěpánka Zálešáková	88 let

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.

Ž 92,2n

Brno I

Pokřtěna byla:

6.6. Jana Hrabcová, nar. 1982

Konfirmováni byli (27.6.):

Helena Dvořáková, Daniela Čvandová, Dag Popelář, Kryštof Michal, Eva Horálková

Oddáni byli:

13.6. Šárka Doležalová a Tomáš Kandel

3.7. Anna Matoulková a Pavel Štembrok

Rozloučili jsme se:

15.6. Anna Klechová, nar. 1924

17.6. Růžena Hnilicová, nar. 1923

18.6. Ivan Novák, nar. 1945

24.6. Magdalena Dirdová, nar. 1960

NAŠE SBORY

Hustopeče

Evangelický sbor se sídlem v Hustopečích byl založen roku 1882. Jeho založení předcházelo velmi složité jednání mezi staršovstvem sboru v Nikolčicích a nikolčickým farářem Františkem Šebestou, který od začátku své služby v Nikolčicích (1870) pomýšlel na střídavé kázání na těchto dvou místech a na založení kazatelské stanice v Hustopečích. Kvůli tvrdošíjnému odmítání nikolčických presbyterů, nezdravému bydlení a vědomí nutnosti kázat v Hustopečích se nakonec v roce 1880 přestěhoval se svolením starších na jednu zimu. Díky jeho velkému nasazení a nemalým vlastním nákladům se podařilo otevřít 24. října 1880 hustopečskou kazatelskou stanici. Je zvláštní, že nejbližší sbor nikolčický této snaze nepřál, nosislavský lhostejně přihlížel, ale vzdálený kloboucký vypomáhal. Finanční pomoc přicházela také od příbuzných faráře Šebesty z Německa a Holandska. „*Dne 3. dubna sjeli jsme se pán senior D. Nešpor, pán farář Císař z Klobouk a já v Nikolčicích, abychom zastupitelstvo nikolčické k tomu nahnuli, by i nadále střídavému kázání svolilo, aby Hustopeč nezanikla; vše marné, zastupitelstvo nikolčické nechtělo povolití, a nezbývalo mi jiného, než vzdáti se úřadu v sboru nikolčickém a držeti se toliko Hustopeč.*“ (doslovný citát z Šebestova zápisu ze dne 8.2.1882)

Druhým farářem sboru byl od 16.4.1897 do 15.7.1905 licenciát teologie Josef Ladislav Hájek. Za jeho působení byl postaven kostel na Masarykově náměstí. Po sjednocení reformované a luterské církve v roce 1918 a vzniku Českobratrské církve evangelické zůstalo v Hustopečích jen několik evangelíků německé národnosti a i ti se brzy odstěhovali. V době vzniku sjednocené

církve působil ve sboru farář Vlastimil Svatopluk Juren (1905-1922), který se velice zasazoval o vznik českého školství v Hustopečích.



Přestupové hnutí, které přineslo evangelické církvi v naší zemi nebývalý nárůst členů původně z řad římskokatolické církve, se dotklo Hustopečí jen málo. V roce 1922 měl místní evangelický sbor jen 160 členů. Pouze v Rakvicích vznikla z lidí přestoupivších kazatelská stanice, čítající 43 duší. Tehdy působil ve sboru hustopečský rodák, farář Jaroslav Kučera (1923-1928). Po jeho působení byl sbor neobsazen a musel být administrován z Nosislavi bratrem farářem Pavlem Nešporem.

1. srpna 1931 nastoupil do duchovenské práce v hustopečském sboru farář ThDr. Rudolf Říčan, který zde setrval do konce srpna 1935. Nezapomenutelně se vepsal do historie sboru především svou pastorační prací.

Po krátkém období opětovné administrace nastoupil do Hustopečí 1. února 1936 farář Karel Balcar. Ten se však už v září 1937 odstěhoval do Krakovan a hustopečský sbor byl zase odkázán na administraci.

15. května 1938 byl zvolen farářem sboru Miloš Krybus. Podzim téhož roku byl pro sbor těžký a přelomový. Podle mnichovské dohody došlo k okupaci a téměř celé území sboru bylo zabráno Němci. Většina členů evangelické církve, včetně faráře Krybuse, odešla a zůstalo jen málo zemědělských rodin. Malý hlouček lidí se scházela každou neděli v tzv. čítárně sboru (dnes se této místnosti říká učírna) ke čteným bohoslužbám. Jedenkrát za 14 dní přijížděl br. vikář Zlatohlávek z Miroslavi, která se rovněž ocitla v zabraném území, a jednou br. vikář Krygl z Vídně. Ve sborovém archivu se zachovala

pozoruhodná zmínka o účasti členek hustopečského sboru v odboji. Sestra Milada Dostálová byla v Brně na Cejlu vězněna 15 měsíců, její sestra Štěpánka (učitelka) byla zapojena do podzemního hnutí na Kloboucku a sestry Marie a Lydie Dostálové v odboji na Židlochovicku.

Teprve konec války a přistěhování Čechů do neosídleného pohraničí přineslo sborové práci nové perspektivy. Hustopečský sbor převzal do své administrátorské péče farář F.K. Šedý z Nikolčic, který byl v únoru roku 1946 zvolen farářem v Hustopečích. Působil zde až do svého důchodu, do kterého odešel v roce 1951.

Od 1. srpna 1951 působil ve sboru farář Jaroslav Horák. Byl nejdéle sloužícím evangelickým kazatelem v Hustopečích. Do výslužby odešel v roce 1983, po 32 letech farářování v tomto sboru. V době komunismu byl hustopečský sbor – jako všechny církve v naší zemi – vystaven soustavnému náporu státem prosazovaného ateismu. I když nešlo přímo o systematickou likvidaci sboru, jeho činnost byla všemožně omezována státní správou. Z života církve mizí téměř křty dětí, vyučování dětí a mládeže i svatební shromáždění. Do církve i mezi její nejméně členy a rodiny s hlubokou evangelickou tradicí proniká sekularizace. V okolních obcích, kde se dříve konávaly bohoslužby, se evangelíci přestávají shromažďovat. (Dočítáme se ve sborníku Církve v proměnách času.)

Po odchodu faráře Horáka do důchodu převzal duchovenskou správu sboru farář ThDr. Jiří Doležal, dojíždějící do Hustopečí z Nikolčic, kde bydlel se svou rodinou a kde jeho manželka působila jako vikářka (a jediná kazatelka v historii nikolčického farního sboru). V době působení faráře Doležala byla obnovena sborová práce v kazatelské stanici Pasohlávky, opět se začalo s vyučováním dětí a mládeže. Jiří Doležal v Hustopečích skončil svou službu 1.9.1994. Ještě před jeho odchodem se dohodly sbory hustopečský a nikolčický, že vzhledem k jejich velikosti bude užitečné, když budou v budoucnu obsazeny jedním společným kazatelem. Stalo se tak v roce 1996, kdy oba sbory uzavřely personální unii a vytvořily v té době zcela nový útvar v rámci ČCE, tzv. sousboří. Po více než sto letech tak dochází k naplnění misijně motivovaného záměru faráře Františka Šebesty, který si koexistenci obou sborů představoval jako reálnou. Téměř symbolickou roli zde hraje skutečnost, že manželka br. faráře Doležala Mirjam Doležalová je pravnučkou tohoto faráře Šebesty. Po čtrnácti letech personální unie můžeme shrnout, že tato forma soužití sborů je nejen finančně užitečná, nýbrž i eklesiologicky nosná.

Ivo David, farář sboru Hustopeče a Nikolčice

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

V úvodu schůze byla provedena inventura splněných a nesplněných úkolů z minulých schůzí. Bylo vzpomenuo nedávného úmrtí sestry Liselotte Fischerové. Rodině byl zaslán soustrastný dopis a pohřbu se za sbor zúčastnil

Blahoslav Šimek. Bratr farář poděkoval za dlouholeté organizování služby varhaníků bratru Dušanu Markovi, který se vzdal této řídicí funkce. Bylo rozhodnuto objednat květinovou výzdobu do Červeného kostela. Kladně jsme hodnotili Noc muzeí, Noc kostelů i výstavu tolerančních památek. Také přímý televizní přenos se podařil, mrzela nás však nižší účast na bohoslužbách než obvykle. Dále jsme řešili nájemní vztahy, stavební úpravy na Opletalové a popadané stromy na Pellicově.

Jiří Gruber

Brno II

Na své poslední schůzi před prázdninovou pauzou staršovstvo rekapitulovalo a zhodnotilo uplynulé období, které bylo bohaté na nejrůznější sborové akce. S uspokojením můžeme konstatovat, že oprava vnější fasády Blahoslavova domu je již z velké části hotová; dokončovací práce proběhnou až na začátku podzimu. -- Staršovstvo s připomínkou schválilo návrh statutu kuratoria střediska Blažkov. -- Seznámili jsme se se zprávou vsetínského střediska Diakonie o využití peněžního daru od našeho partnerského sboru Vídeň – vnitřní město. Jsme rádi, že jsme se jakožto zprostředkovatelé mohli podílet na této dobré věci, která pomůže sociálně znevýhodněným dětem ve Vsetíně, a že podpora ze strany vídeňských přátel bude pokračovat. Do diakonické činnosti našeho sboru patří rovněž finanční podpora dívky Debory v rámci projektu Adopce na dálku; také tento rok se podařilo shromáždit potřebnou částku. -- Rozdělení služeb staršovstva při nedělních bohoslužbách tentokrát zahrnovalo dlouhé prázdninové období. -- Hovořilo se také o práci sborových sester, především o jejich nově upravených zaměstnaneckých poměrech a úvazcích, ale také o očekávaných personálních změnách, k nimž dojde na podzim letošního roku; ty ale už budou věcí zářijové schůze.

Ondřej Kolář

Brno – Židenice

Pravidelná schůze začala tentokrát o půl hodiny dříve. Na její úvodní část byli vedle presbyterů pozváni všichni, kteří mívají službu čtení a modlitby při nedělních bohoslužbách. Bratr farář přednesl stručné poučení o tom, jakou strukturu by měla mít úvodní modlitba. Poučení bylo nabídnuto nejenom těmi, kteří začali tuto službu vykonávat teprve nedávno. — V užším kruhu potom schůze pokračovala posledními přípravami sborového dne (20. 6.). Pořádáme ho již třetím rokem a o jeho oblíbenosti svědčí, že na společný oběd se přihlásila téměř stovka sester a bratří – počítáme, že vzhledem k lákavému programu jich nakonec přijde ještě o něco více (v plánu je přednáška psychologa Jeronýma Klimeše, mládežnické divadlo, hry, zpívání, grilování apod.). — Deštivé počasí posledních dní a vlhké zdivo nám připomnělo naléhavou potřebu opravit dešťovou kanalizaci kolem modlitebny. Protože se nám už podařilo shromáždit potřebnou částku na její rekonstrukci, naplánovali jsme ji na období prázdnin.

L. Švanda